

РЕШЕНИЕ

№ 974

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **11833** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба Д. А. С. със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу заповед № 108154 от 31.08.2012 г. Началника на група Административно-наказателна дейност при отдел „Пътна Полиция” – СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - изземване на свидетелството за управление на МПС.

В жалбата, от съда се иска да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена при липсата на материално-правни предпоставки и съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че не са налице фактическите обстоятелства, които биха дали възможност на административния орган да упражни законовите си правомощия. Оспорващият invoкира доводи за това, че само едно от визираните в оспорената заповед наказателни постановления му е било връчено по предвидения в закона ред и следователно останалите не са влезли в сила.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат Д. поддържа жалбата. Подробни съображения са развити в писмен вид.

Ответникът по жалбата – Началника на група Административно-наказателна дейност при отдел „Пътна Полиция” – СДВР не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Ч. оспорва жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата и в открито заседание доводи, изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено следното:

Между страните не се спори, че Д. А. С. притежава свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], категории „В” и „М”.

В оспорената заповед е посочено, че: 1. с наказателно постановление № 138453/28.10.2008 г. на С. са отнети 8 контролни точки, 2. с наказателно постановление № 180554/10.01.2009 г. на С. са отнети 12 контролни точки, 3. с наказателно постановление № 34763/27.03.2009 г. на С. са отнети 4 контролни точки, 4. с наказателно постановление № 1828/10.06.2009 г. на С. са отнети 6 контролни точки, 5. с наказателно постановление № 103487/09.09.2009 г. на С. са отнети 4 контролни точки и 6. с наказателно постановление № 108154/18.11.2011 г. на С. са отнети 6 контролни точки. Отнемането на контролните точки е извършено на основание Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. /отм./ на Министъра на Вътрешните Работи.

Към преписката е приложена компютърна разпечатка, без подпис и печат на съставилото я длъжностно лице, касаеща извършените от оспорващия нарушения по ЗДвП.

Видно от Заповед № з - 11783 от 17.09.2012 г., Министърът на Вътрешните Работи е упълномощил Началника на група Административно-наказателна дейност при при отдел „Пътна Полиция” – СДВР при СДВР да налага принудителни административни мерки по чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

Съдът служебно е указал на ответника да представи копия от описаните в оспорената заповед наказателни постановления.

От РУ – Полиция, [населено място] е изискано копие от НП № 0901/1828/09/11.06.2009 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни, кога оспорената заповед е връчена на С., поради което следва да се приеме, че подадената директно в АССГ на 05.11.2013 г. жалба /вх. № 28862/ е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на заповедта – срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 157, ал. 1 от ЗДвП и Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, издадена от министъра на вътрешните работи – отм. /наричана по-надолу за краткост Наредбата/, са въведени т.нар. „контролни точки” като средство за отчитане на установени нарушения. Отнемането им, не се налага самостоятелно като административно наказание или принудителна административна мярка, т.е. те са с друга правна същност. Отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /за контролните органи/ функция. Контролни точки се

отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание. Предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Наредбата, при отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му се предопределя от факта на налагане на наказание за извършеното нарушение.

Според разпоредбата на чл. 2 от Наредбата, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39.

В чл. 3 от Наредбата са посочени нарушенията на ЗДвП, при извършването, на които на водачите на МПС се отнемат контролни точки с влязло в сила наказателно постановление, като броят на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки за всеки водач на моторно превозно средство се водят на отчет от службата за отчет на водачите на моторни превозни средства при областните дирекции „Полиция“. Съгласно нормата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи, а ако не изпълни това си задължение компетентния орган, може да наложи принудителна административна мярка - изземване на свидетелството за управление.

В разглеждания случай, административният орган, представи пет от шестте, описани в заповедта наказателни постановления – № 138453/28.10.2008 г., № 180554/10.01.2009 г., № 34763/27.03.2009 г., № 103487/09.09.2009 г. и № 108154/18.11.2011 г. Към първите четири са приложени докладни записки от старши технически сътрудник при отдел „Пътна полиция” – СДВР, видно от които С. е търсен за връчване на наказателните постановления на адреса, но не е открит.

Представените докладни записки, представляват официални свидетелстващи документи, имащи обвързваща съда материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179 от ГПК, досежно удостоверителното изявление на съставилото ги длъжностно лице. По силата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването.

Във връзка с изложеното съдът намира за неоснователни оплакванията на жалбоподателя, затова че, посочените по-горе наказателни постановления не са му били връчени и следователно не са влезли в сила.

Не така стои въпросът с НП № 0901/1828/09/11.06.2009 г., издадено от Началника на РУ – Полиция, [населено място]. Същото е изпратено на сочения за нарушител по пощата, но видно от направеното върху известието за доставяне отбелязване, пратката не е потърсена от получателя. Изпращането на НП по пощата, би могло да се приеме за редовно, при положение, че е са налице доказателства за надлежно получаване от страна на адресата. В случая, пратката не е била потърсена, поради което административният орган е следвало да предприеме допълнителни действия за връчването на НП, като най-малкото го изпрати чрез Отдел „Пътна Полиция” – СДВР. Във връзка с изложеното съдът намира, че не е налице редовно връчване на НП, поради което същото не е влязло в сила.

От друга страна, видно от самото НП № 0901/1828/09/11.06.2009 г. със същото на С.

не са отнемани контролни точки. Както беше отбелязано по-горе контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление, каквото в случая липсва.

Анализът на изложеното води до единствено възможния извод. С изброените в оспорената заповед наказателни постановления не са отнети 40 контролни точки, а 36. Тъй като, съгласно разпоредбата на чл. 2 от Наредбата, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39, а на С. са отнети 36, той не загубил правоспособността си да управлява МПС, съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, поради което не са били налице материално правните предпоставки за издаване на оспорената заповед. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В разглеждания казус беше установено, че с едно от описаните в оспорения акт наказателни постановления не са отнети контролни точки и затова С. не загубил всичките първоначални 39 точки. Това обстоятелство лишава административния орган от възможността да издаде оспорения акт, поради липса на фактическите основания за това.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

Предвид на факта, че оспорващият е поискал присъждане на разноски, с оглед изхода на делото, на същия на основание чл. 143, ал. 1 от АПК се дължат направените по делото разноски за възнаграждение на един адвокат и платени държавни такси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А. С., от [населено място] заповед № 108154 от 31.08.2012 г. на Началника на група Административно-наказателна дейност при отдел „Пътна Полиция” – СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - изземване на свидетелството за управление на МПС, на основание чл. 171, т. 4, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Д. А. С. със съдебен адрес: [населено място], [улица] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение от 500 /петстотин/ лева и 10 /десет/ лева внесена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..